YIL: 2 — SAYI: 60
19 MAYIS 1976
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
Adres : P.K. 68 ZONGULDAK
Fiyatı : 100 krş.

İŞÇİ DAVASI

barış — demokratik haklar — sosyalizm

2. Sayfa: İSLÂM KONFERANSI
3. Sayfa: AFRİKA

TÜM EMEKÇİLERE GREV HAKKI !..

BAŞYAZI

CHP YENİ YOLLAR ARIYOR...

Son zamanlarda Cumhuriyet Halk Partisi'nde bazı değişimler göze çarpıyor. CHP yöneticilerinin partiye yeni bir yön çizmeye çalıştıkları görülüyor.

İktidarda bulunan baskıcı ve sağcı hükümeti düşürmeyi başaramayınca CHP'nin yeni yollar aramaya başladığı anlaşılıyor. CHP deki gelişmeleri yakından takip eden bir yazar olan İlhami Soysal bunu «Ecevit, halkla bağlantısını kopardı» diye ifade ediyor. (19 Nisan 1976 tarihli VATAN Gazetesi'nde)

Genel Başkan Ecevit, geçenlerde yaptığı parti gurubu konuşmasında CHP'nin yeni çizgisini ortaya koymaya çalıştı. CHP'nin artık «işçi sınıfı»na daha çok önem vereceğini belli etti. Daha düne kadar Ecevit, «köylüler»i dilinden düşürmezdi. Hatta, Karadeniz Ereğlisi gibi bir işçi kentinde bile Ecevit bir seçim konuşmasında köylülerden bahsedecek kadar ileri gitmişti. Ama, aynı Ecevit, şimdi Ereğli'ye benzeyen bir İskenderun şehrinde işçi sınıfını dilinden düşürmüyor. Her sözünün başında işçi sınıfı geliyor. Ecevit işçilerden çok şeyler bekliyor.

Ecevit işçilere diyor ki «İsteyebildiğiniz kadar isteyin. Nasıl olsa bu iktidar yatırım falan yapmıyor.» Böylece Ecevit bir yandan işçilere şirin gözükmeye çalışırken bir yandan da patronları ihmal etmiyor. Ecevit patronlara demek istiyor ki «Yatırım yapılacağı zaman işçilere daha fazla isteyin demem. Ve işçilere en iyi benim sözüm geçer.»

Yine Ecevit işçilere diyor ki «Yalnız kendinizi değil, sendikasızları da düşünün, işsizleri de düşünün, köylüleri de düşünün. Bunları düşünüyorsanız bu iktidara karşı çıkın ve CHP'yi destekleyin». Böylece Ecevit aynı cümle içinde doğrularla yanlışları beraber söyleyerek sosyal demokrat olduğunu bir kere daha ortaya koyuyor. Evet, işçilerin öteki çalışanları ve iş bulamayanları düşünmesi gerektiği doğrudur. Bunları ancak işçi sınıfının kurtaracağı da doğrudur. Ama bunu sağlamanın yolu CHP'yi desteklemekten geçmez. CHP'yi desteklemek vakit kaybetmektir. CHP'den işçi sınıfı için olumlu işler beklemek olmayacak duaya amin demektir. İşçi sınıfı sosyalist toplumu kurduğunda kendisiyle beraber tüm emekçileri de kurtaracaktır.

CHP yönetimindeki yeni anlayış Zonguldak'ta düzenlenen son toplantıda da kendini gösteriyordu. CHP'nin başına ayak oyunları ile oturan sağ kanadın ağzı laf yapan adamlarından birisi bu toplantıda bir sürü laf etti. Aklınca hem sağa, hem sola çattı. Sağa çatarak soldan, sola çatarak sağdan destek toplamaya çalıştı. Hem «sosyalist» olduğunu söyledi. Hem de «gerçek milliyetçi» olduğunu söyledi. Böylece CHP'nin hem sağ ile, hem de sol ile aynı zamanda yarıştığını gösterdi. Aslında hem «milliyetçilik», hem «sosyalistçilik» olmaz. Gerçek sosyalistler için önemli olan sömürü ve baskının hiç olmamasıdır. Sömürenin milliyeti önemli değildir. Sömüren adamın ismi önemli değildir. Tarihte hem milliyetçi, hem de sosyalist olduğunu ileri sürenler çok görülmüştür. Ama bunlar Almanya'daki ve İtalya'daki faşistler olmuştur. Bu faşistlerin işçi ve emekçi düşmanı olduğunu bütün dünya görmüştür. Bizdeki Hitler hayranları, komando bozuntuları bile faşizme karşı olduklarını söylüyor. Bizim CHP yöneticileri de onların açıktan söyleyemediğini dolaylı yollardan söylemeye çalışıyor.

Ne kadar «sosyalist» olduklarını iddia etseler de CHP liler sosyalist değildir. Çünkü sosyalizm demek, en kısa tanımıyla, üretim araçlarını tamamen toplumun malı yapmak demektir. CHP ise bugüne kadar böyle bir program ortaya koyamamıştır. Gerçi sık sık «aracıya, tefeciye, vurguncuya karşı» olduklarını söylemişler, ancak sanayicilere, fabrika sahiplerine karşı tek kelime söylememişlerdir. CHP'nin asıl zayıf noktası burasıdır. Ve CHP özünde ve aslında tekelci sanayi sermayesinin çıkarlarını savunan bir partidir.

İŞÇİ DAVASI

CHP seminerine katılanlar. Soldan sağa: Avni Gürsoy, Alev Coşkun, Cahit Karakaş, Ahmet Baş ve arkada dinleyiciler. (Foto : İŞÇİ DAVASI)

CHP ZONGULDAK SEMİNERİ

Zonguldak (özel) : Cumhuriyet Halk Partisi yeni muhalefet çalışmalarına girmiştir. Bunun bir örneği olarak CHP Zonguldak gençlik kolları **«CHP nin demokratik sol anlayışı ve demokratik solda ekonomik örgütlenme»** konulu bir seminer düzenlenmiştir.

15.5.1976 tarihinde yapılan seminere CHP İzmir milletvekili ve CHP Merkez Yönetim Kurulu üyesi Dr. Alev Coşkun ile CHP Zonguldak milletvekili Cahit Karakaş katılmışlardır.

Alev Coşkun yaptığı konuşmada ve sorulara verdiği cevaplarda kendi açısından marksizmin ve sosyalizmin gelişmesi üzerinde durmuştur. Bütün burjuva sosyalistleri gibi, bilimsel sosyalizmi «bürokrat» ve «ihtilalci» olmakla suçlamış, bu arada bilimsel sosyalizmi (marksizmi) kendine göre yorumlamaktan, tahrif etmekten ve eskimiş olmakla suçlamaktan kurtulamamıştır.

Demokratik Sol'un tabanının işçi, köylü, dar gelirli emekçiler tarafından oluşturulduğunu belirten Alev Coşkun,

«Önemli olan işçinin yarattığı artık değerin kimin tarafından, nasıl ve nerede kullanılacağı sorunudur. Kapitalist sistemde işçilerin ve emeğin yarattığı artık değerin kontrolü ufak bir mutlu azınlığın elindedir. Demokratik Sol'da işçinin ve emeğin yarattığı ekonomik değerin kontrolünü işçi kendisi yapacaktır. Demokratik Sol CHP'nin iktidarında barış, kardeşlik ve huzur gelecektir. Bu düzen, kimsenin kimseyi, kapitalistin işçiyi, devletin vatandaşı ezemiyeceği adil, insancıl, özgür bir düzen olacaktır.» demiştir.

Daha sonra konuşan Cahit Karakaş özellikle Zonguldak ilinin sorunlarına değinmeye çalışmıştır. Konuşmacılardan sonra, dinleyiciler tarafından sorulan doksana yakın soruyu konuşmacılar, cevaplandırmakta zorluk çekmişlerdir.

(Foto : İŞÇİ DAVASI)

AMASYA MADEN İŞÇİLERİ GREVDE

Amasya Yeni Çeltek maden işçilerinin grevi devam ediyor. 7 mayısta başlayan grevi, Yeraltı Maden İşçileri Sendikası yürütüyor. İşyerindeki 980 işçinin tamamı greve katıldı. Grev, toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık çıkması üzerine başladı.

Yeni Çeltek Linyit İşletmesi çok ortaklı bir işyeridir. Birkaç banka, kooperatif ve Şeker Fabrikaları işletmeye ortaktır.

İşçiler ortalama 53 lira ücretle çalışmaktadır. Zonguldak Maden işçileri gibi, Çeltek Maden işçileri de çok kötü şartlar altında çalışıyorlar. İşgüvenlikleri yok. İş emniyetine önem verilmiyor. İşçi sağlığına önem verilmiyor.

E.K.İ. (Ereğli Kömürleri İşletmesi) gibi Çeltek patronları da zarar ettiklerini söylüyorlar. Bunun için ücret artışı isteklerini kabul etmiyorlar. İşçiler ve sendika başkanı Çetin Uygur, patronların bu iddiasını yalanlıyorlar. Çünkü bu işyerinde günde 500 ton kömür üretiliyor. Kömürün resmi satış fiyatı 400 liradır. Amasya Şeker Fabrikasına ise tonu 190-260 liradan satılmaktadır. Böylece Kömür işletmesinde sağlanan kâr, Şeker Fabrikası patronlarına aktarılıyor. Yani İşletme patronların iddia ettikleri gibi zarar etmiyor.

İşçilerin grevini 27 Demokratik Kuruluş destekliyor. Belediye ve çevre köylüleri de işçilere yiyecek yardımı yapıyor. İşçilerle demokratik kuruluşların dayanışması karşısında Çeltek patronlarının, işçilerin isteklerini kabul etmek zorunda kalacağı tahmin ediliyor. Grevin başarıyla sonuçlanması için, Zonguldak Maden İşçileri ve sendikası grevdeki Çeltek Maden işçilerini desteklemelidirler.

TEKNİK ELEMANLAR VE ÖĞRETMENLER SENDİKALAŞMAK İSTİYOR

(Foto : İŞÇİ DAVASI)

TÜTED (Tüm Teknik Elemanlar Derneği) 15 Mayıs Cumartesi günü Zonguldak'ta bir bölge toplantısı yaptı. Toplantı Maden Mühendisleri Derneği lokalinde yapıldı. Toplantıya Zonguldak ile Bolu ve Kastamonu illerinden gelen TÜTED yöneticileri katıldılar. Ayrıca kendilerine çağrı yapılan bazı işçi sendikaları ile demokratik kuruluşlardan katılanlar oldu. Bu arada bölgedeki en büyük sendika olan Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın çağrıldığı halde katılmayışı dikkati çekti. Bu durum sendikanın başında bulunanların böyle toplantılardan çekindikleri şeklinde yorumlandı. Toplantıda teknik elemanların gelecek hafta Türkiye çapında yapacağı toplantıda ele alınacak görüşler tartışıldı. Teknik elemanların yerinin emeğin yanında olması gerektiği sık sık belirtildi.

(Foto : İŞÇİ DAVASI)

TÖB-DER (Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) Zonguldak Şubesi 3. cü Genel kurulu 15 Mayıs Cumartesi günü toplandı. Bu toplantıyı çok sayıda öğretmen ile bazı demokratik kuruluşların üyeleri izledi. Geçmiş dönemin çalışma raporu okunduktan sonra bazı konularda eleştiriler ve öneriler yapıldı. Eski yönetim kurulunun yeterince çalışmadığı ortaya konuldu. Öğretmenlerin ve tüm emekçilerin demokratik hakları için ortak mücadele verilmesi istendi. Bir iki sorumsuz çıkışın dışında toplantı sakin bir havada geçti. Yeni yönetim kuruluna şu öğretmenler seçildi : SAMİ TEMEL, İZZET BAHADIR, SAVAŞ CEYLAN, MEHMET ÇAĞLAR ve AHMET KARAKAŞ.

IŞÇI SINIFI ÖZGÜRLÜĞÜNDE DEMOKRATIK HAKLAR MÜCADELESİ

Sermaye sınıfı işçileri ve emekçileri birbirine düşürmek ister. İşçi sınıfının sermaye sınıfına karşı duyduğu nefreti saptırmak ister. İşçileri «amir», «ustabaşı», «formen», «başçavuş» gibi sıfatlar taşıyanların üzerine kışkırtmak ister. Öğretmen, memur ve benzeri emekçileri de «işçiler fazla kazanıyor» diyerek işçilerin üzerine kışkırtmak ister.

Öğretmen, memur ve mühendis dernekleri gibi demokratik kuruluşlar bu konuda çok dikkatli olmalıdır. Sermayenin işçiler ve emekçiler üzerindeki kirli hesapları bozulmalıdır. İşçilerin ve emekçilerin sermayeye karşı ortak hareket etmesi sağlanmalıdır.

Öğretmenler, memurlar, mühendisler «okur-yazar» olmalarına bakarak kendilerini doğuştan «aydın» olarak saymaktan kaçınmalıdır. Mücadele bilincinin işçi sınıfı biliminin ışığında ve hareketin içinde kazanılacağı bilinmelidir.

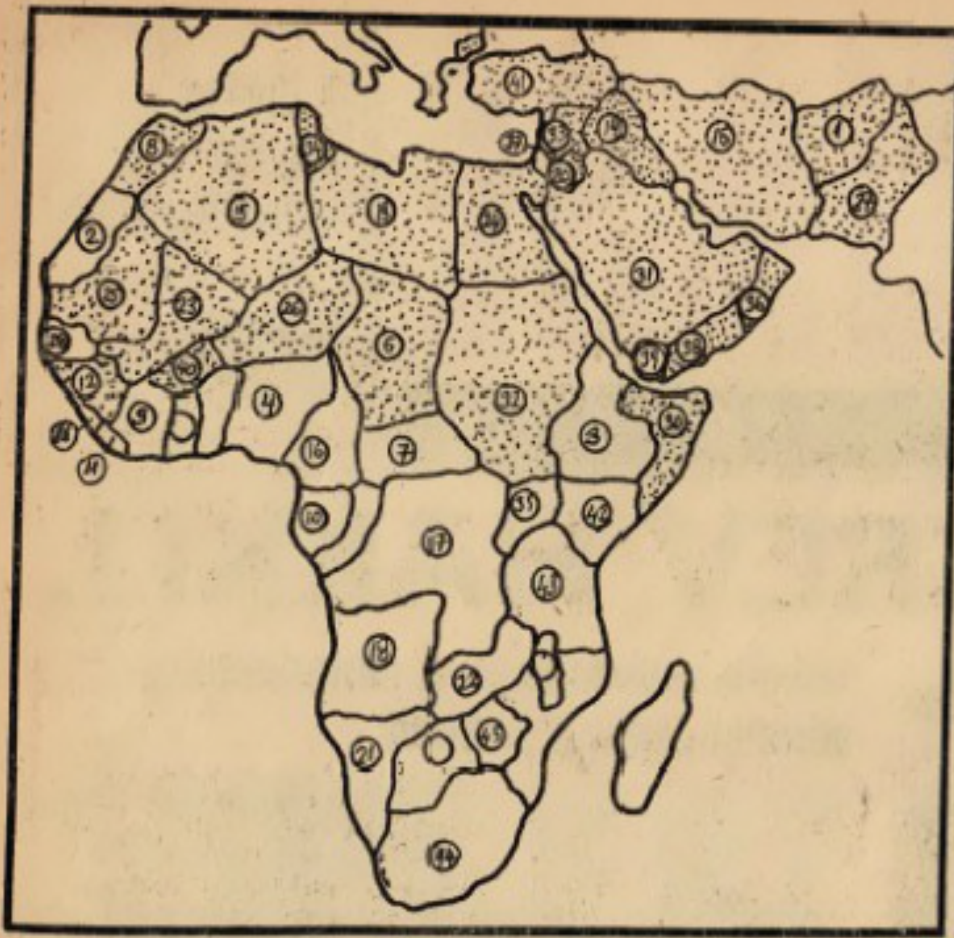
Demokratik kuruluşların lokalleri boş lafların konuşulduğu yerler olmaktan kurtarılmalıdır. İşçi sınıfı hareketinin içine yaklaşamayan bazı sözde solcuların buralarda palavra sıkması önlenmelidir.

Meslek kuruluşlarının yürüttüğü demokratik mücadelenin başarıya ulaşması için işçi sınıfının öncülüğü kayıtsız şartsız kabul edilmelidir.

Demokratik kuruluşlar içinde «faşizm» ve «emperyalizm» gibi sözlerin kuru kuruya tekrarlanarak gevezelik yapılmasına karşı çıkılmalıdır. Tüm emekçilerin ortak talepleri açık seçik ortaya konulmalıdır.

Tüm çalışanların sendika kurma, sözleşme ve grev yapma hakkı tanınsın... İşçi-memur ayırımına son verilsin... Dernek kurma, toplantı ve gösteri yapma hakkını kısıtlayan bütün baskıcı kanun maddeleri kaldırılsın... Ülkede mevcut demokratik haklar daha da geliştirilsin... Emperyalist sistemin dünya üzerindeki saldırısına karşı çıkılsın... Bütün dünyada barışçı güçlerin zaferi için çalışılsın... Kısacası tüm emekçiler «BARIŞ» ve «DEMOKRATİK HAKLAR» mücadelesi etrafında birleşsin!

İSLÂM ÜLKELERİ KONFERANSI

Dünya karalarının beşte birini kaplayan Afrika kıtasında İslâm konferansına katılan ülkeler (Noktalı olanlar) ve diğerleri.

KONFERANSIN DOĞUŞU

İslâm Ülkelerini bir araya getirmek Amerika'lı ve İngiliz yöneticilerin fikridir. Emperyalizmin pazarlarının daralması karşısında Asya ve Afrika'daki geri kalmış ülkelerin kapitalist sistemle bütünleştirilmesi ihtiyacı kendini daha fazla göstermiştir.

Beş emperyalist Amerika yöneticileri, bu iş için kendilerine sadık Suudi Arabistan Kralı Faysal'la ilişki kurmuştur. Amerika ve diğer emperyalist ülkelerin teknolojik ve askeri yardımı, Suudi Arabistan'ın mali desteğiyle bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesi için ortak yatırımlar plânlanmıştır.

Bu nedenle İslâm Birliği fikrini önce Kral Faysal ortaya atmıştır. Ancak Faysal'ın gerici niteliği, bazı demokrat islâm ülkelerinin tepkisine yol açmıştır. Daha sonra Fas Kralı Hasan aynı fikri savunmuştur. Ancak o da başarılı olamamıştır.

1969 Ağustos ayında Filistin - İsrail savaşı sırasında Kudüs'te bir caminin bombalanması, İslâm Konferansının toplanmasına yol açmıştır. Ancak, bu zamana kadar konferans fikri oluşturulmuştur.

İlk İslâm Konferansı Fas'ın başkenti Rabat'ta toplanmıştır. Toplantıya Türkiye de katılmıştır. Suriye, Irak ve bir çok Afrika ülkesi katılmamıştır.

1) Rabat Zirve Konferansı (1969)

2) Cidde Dışişleri Bakanları Konferansı (Mart 1970)

3) Karaçi Dışişleri Bakanları Konferansı (Ağustos 1970)

4) Cidde Dışişleri Bakanları Konferansı (Mart 1972)

5) Bingazi Dışişleri Bakanları Konferansı (Mart 1973)

6) Lahor Zirve Konferansı (Şubat 1974)

7) Kuala Lumpur Dışişleri Bakanları Konferansı (Haziran 1974)

8) Cidde Dışişleri Bakanları Konferansı (Temmuz 1975)

9) Cidde Dışişleri Bakanları Olağanüstü Konferansı (Kasım 1975)

Son olarak İstanbul'da Dışişleri Bakanları toplanmıştır. Bu toplantı İslâm Ülkeler Dışişleri Bakanlarının 7. normal toplantısıdır.

KONFERANSA KATILAN ÜLKELERİN BAZI ÖZELLİKLERİ

	KATILAN ÜLKELER	BAŞKENT	NÜFUSU	YÜZÖLÇÜMÜ KM²	DEVLET VEYA HÜKÜMET BŞK.	YÖNETİM ŞEKLİ
1	AFGANİSTAN	KABİL	18 MİLYON	650 BİN	MUH. DAVUD	CUMHURİYET
2	BAHREYN	MANAMA	230 BİN	6 "	İSA BİN SÜLMAN	EMİRLİK
3	BENGLADEŞ	DAKKA	80 MİLYON	143 "	MUH. SAYEM	ASKERİ YÖNETİM
4	BİR. ARAP EM.	ABU DABİ	370 BİN	77 "	ŞEYH ZAYİD	EMİRLİK
5	CEZAYİR	CEZAYİR	16 MİLYON	2 MİLYON	BUMEDYEN	ASKERİ YÖNETİM
6	ÇAD	N'DJAMENA	4 "	1 "	N. TOMBALBAYE	CUMHURİYET
7	ENDONEZYA	CAKARTA	119 "	2 "	SUHARTO	ASKERİ DİKTA
8	FAS	RABAT	17 "	458 BİN	KRAL HASAN	KRALLIK
9	FİL. KURT. ÖR.				YASER ARAFAT	HENÜZ TOPRAĞI YOK
10	GABON	LİBREVİLLE	520 BİN	267 BİN	ÖMER BONGO	CUMH. (Tek parti var)
11	GAMBİA	BENGUL	510 "	11 "	KAYRABA JAVARA	CUMHURİYET
12	GİNE	CONKRY	4 MİLYON	245 "	SEKUO TOURE	TEK PARTİ YÖNETİMİ
13	GİNE BİSSAU	BİSSAU	520 BİN	36 "	LUİS COBRAL	HALK CUMHURİYETİ
14	IRAK	BAĞDAT	10 MİLYON	438 "	HASAN BEKR	ASKERİ YÖNETİM
15	İRAN	TAHRAN	32 "	623 "	RIZA PEHLEVİ	ŞAH YÖNETİMİ
16	KAMERUN	YAUNDE	6,5 "	474 "	AHMADU AHİCU	CUMHURİYET
17	KATAR	DOHA	170 BİN	11 "	ŞEYH HALİFE	EMİRLİK
18	KUVEYT	KUVEYT	1 MİLYON	5,7 MİLYON	ŞEYH SABAH	EMİRLİK
19	LİBYA	TRABLUS	2 "	1,7 MİLYON	KADDAFİ	ASKERİ YÖNETİM
20	LÜBNAN	BEYRUT	3 "	10 BİN		CUMHURİYET
21	MALEZYA	KUA. LUMPUR	11 "	333 "	MUOZZAM	CUMHURİYET
22	MALDİVLER	MALE	122 BİN	298 km²	EMİR NASIR	CUMHURİYET
23	MALİ	BAMAKO	5,5 MİLYON	1 MİLYON	MUSA TRAORE	ASKERİ YÖNETİM
24	MISIR	KAHİRE	37 "	1 "	ENVER SEDAT	TEK PARTİ YÖNETİMİ
25	MORİTANYA	NOAKSOT	1 "	1 "	MUHTAR DADDAH	CUMHURİYET
26	NİJER	NİAMEY	4 "	1 "	JEYNİ KONT	ASKERİ YÖNETİM
27	PAKİSTAN	İSLÂMABAD	68 "	803 BİN	BUTTO	CUMHURİYET
28	SENEGAL	DAKAR	4 "	200 BİN	LEOPOLD SENGOR	TEK PARTİ YÖNETİMİ
29	S. LEONE	FRİTOVN	2,7 "	73 "	SIAKA STİVİNS	CUMHURİYET
30	SOMALİ	MOGADİŞU	3 "	637 "	MUH. BARRE	ASKERİ YÖNETİM
31	SU. ARABİSTAN	RİYAD	8 "	2,4 MİLY.	KRAL HALİD	KRALLIK
32	SUDAN	HARTUM	17 "	2 "	CAFER EL NUMEYRİ	ASKERİ YÖNETİM
33	SURİYE	ŞAM	7 "	185 BİN	HAFIZ ESAT	CUMHURİYET
34	TUNUS	TUNUS	5,5 "	164 "	H. BURGİBA	CUMHURİYET
35	UGANDA	KAMPALA	11 "	236 "	İDİ AMİN	ASKERİ YÖNETİM
36	UMMAN	MUSKAT	1,5 "	212 "	KABUS BİN SAİD	SULTANLIK
37	ÜRDÜN	AMMAN	2 "	96 "	KRAL HÜSEYİN	KRALLIK
38	YEMEN	SANA	6 "	195 "	EL HAMDİ	ASKERİ YÖNETİM
39	YEMEN DEM. C.	ADEN	1,6 "	160 "	SALİM RUBAİ ALİ	HALK CUMHURİYETİ
40	YUKARI VOLTA	UGADOGU	6 "	274 "	GENERAL SANGUL	ASKERİ YÖNETİM
41	TÜRKİYE	ANKARA	40 "	776 "	S. DEMİREL	CUMHURİYET

KONFERANSLARIN AMACI

Konferansın amaçlarını belirleyen yasa 1972 yılında Cidde'de yapılan Dışişleri Bakanları Konferansında tespit edilmiştir. Bu yasaya göre Konferansın görünen amacı şunlardır :

1 — Üye Devletler arasında dayanışma kurmak.

2 — Üye Devletler arasında ekonomik, sosyal, kültürel işbirliği kurmak. Uluslararası kuruluşlarda dayanışma yürütmek.

3 — Irk ayırımına ve sömürgeciliğin tasfiyesi için çaba harcamak.

4 — Uluslararası adil bir barış ve güvenlik için çaba harcamak.

5 — İslâmlar için kutsal yerlerin korunması, Filistin Halkının mücadelesi için destek sağlamak.

6 — Müslüman devletlerin milli hakları için mücadelesini güçlendirmek.

7 — Üye devletler ile diğer devletler arasında işbirliğini geliştermeye elverişli hava yaratmak.

Ancak bu görünen amacın yanında gerçek amaç, bu ülkeler arasında sermaye sınıfının çıkarlarını koruyacak birlik oluşturmaktır. Böylece kapitalizmin geliştirilmesi, emperyalist sistemle bu ülkelerin bütünleşmesi de sağlanacaktır. Ayrıca, İslam Ülkeleri adı altında toplanan bu ülkeler, sosyalist ülkeleri de çepeçevre kuşatmış olacaktır.

İSLAM KONFERANSININ ÖRGÜTLERİ

Konferansın üç örgütü vardır : 1) Devlet başkanlarından oluşan Zirve Konferansı. 2) Dışişleri Bakanlarından oluşan Dışişleri Bakanları Konferansı. 3) Konferanslar arasında yapılması gerekli işleri yürütmek için Cidde'de kurulu Sekreterlik.

KONFERANSIN YARDIMCI ORGANLARI

Konferansa üye ülkelerin amaçlarını gerçekleştirmek için bazı yardımcı organlar kurulması kararlaştırılmıştır. Bu organların başlıcaları şunlardır :

1) İslâm Bankası : Banka 1974 yılında kurulmuştur. Sermayesi 1 milyar dolar (16,5 milyar liradır). Banka üye devletlere kredi vermektedir. Faiz almamakta, yatırımın kârına ortak ortak olmaktadır.

2 — İslâm Kalkınma Fonu

3 — İslâm Haberalma Merkezi

4 — İslâm Kültür Merkezleri

5 — İslâm Birlik ve Dayanışma Konseyi.

Ancak bu organlardan çalışır durumda olan İslâm Bankasıdır.

Yorum

Herhangi bir sosyal olaya bakarken bu olayın temel sebebini araştırmak gerekir. Sosyal olayların temel sebebi, sınıf mücadelesi, sınıf çıkarlarıdır. Yürütülen hareketin hangi sınıflara hizmet ettiğini, hangi sınıflara karşı yapıldığını görerek tavır almak gerekir.

İşçi sınıfı, İstanbul'da yapılan İslâm Ülkeleri Konferansına bu gözle bakmak durumundadır. Çünkü ancak bu şekilde «Din kardeşliği» perdesi arkasında kapitalist-emperyalist sistemin varlığını sürdürme çabasını görürüz.

Toplantıya katılan ülkelerden hiçbirinde işçi sınıfının sosyalist iktidarı yoktur. Bir-iki demokrat yönetim dışında, katılan bütün ülkelerdeki siyasi yönetim sermayenin mutlak yönetimidir. Hatta bu ülkelerden bir çoğunda (tabloda görüldüğü gibi) burjuva cumhuriyetlerinden bile gerici yönetimler hakimdir. Önemli bir bölümünde de sermaye yanlısı askeri yönetimler vardır. Kısaca, toplantı, sermaye yanlısı yöneticilerin toplantısıdır. Toplantıda yapılan bir-iki şatafatlı söz, bu niteliği ortadan kaldıramaz. Bu sözler, günümüzde sosyalist sistemin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin gücünün kabulünden ileri gelmektedir.

Esasen İslâm Konferansı ve bunun gibi benzer toplantılar, emperyalist sistemin, sosyalist sistemin gelişmesine karşı almayı düşündüğü tedbirdir. Toplantıya katılan ülkelere baktığımızda, hemen hepsinin geri kalmış kapitalist ülkeler olduğunu görürüz.

İşte emperyalist kapitalist sistem, bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesiyle kendine yeni pazar sahası bulmayı amaçlamaktadır. Bir yandan da, bu ülkeleri dini birlikler etrafında toplayıp sınıf mücadelesini saptırmak istemektedir.

Bütün bunların yanı sıra, Türkiye'deki sermaye sınıfının da toplantılardan bekledikleri vardır. Türkiye'nin de İslâm ülkeleriyle ilişkilerinin gelişmesiyle petrolcü arap zenginlerinin paraları - Türkiye'deki ucuz işgücü - ileri kapitalist ülkelerin teknolojisi bir araya getirilmiş olacaktır. Böylece Türkiye'deki sermaye sınıfı da emperyalist kapitalist sistemle geri kalmış ülkeler arasında bağlantı kurmuş olacaktır. Bu bağlantıdan da payına düşeni alacaktır.

İşçi sınıfı, sermayenin uluslararası böyle bir girişimine karşı alkış tutamaz. Sınıf mücadelesini yolundan saptıracak, sosyalist sistemi gerici yönetimlerle çevreleyecek böyle bir ablukaya taraftar olamaz. Bunun için böyle gerici birleşmelere karşı çıkılmalıdır.

KAPİTALİZMİN UMUDU: AFRİKA

AFRİKA TARİH BOYUNCA SÖMÜRÜLDÜ

Afrikanın dünya açısından önemi sömürgecilik hareketiyle başladı. Afrika Avrupalı ülkelerce, önce Hindistana gidecek gemiler için uğrak yeri olarak düşünüldü. Daha sonra doğal zenginlikleri ve köle kaynağı olarak dikkati çekti. Onbeş ve Onaltıncı yüzyıllarda birçok sömürgeci devlet Afrikanın belli başlı yerlerine zorla el koymaya başladılar. Doğal zenginlikleri ülkelerine taşıdılar. Yerli halkı köle yaptılar. Bugün Amerikadaki zenciler o zamanki köle ticareti sırasında getirilen Afrikalılardır. Amerikanın bugünkü zenginliğine kavuşmasında katkıları büyüktür.

Afrikanın düzenli olarak ilk paylaşımı 1878'de Berlinde yapılan kongrede oldu. Bunun sonucunda, **İngiltere;** Mısır, Nil ve Büyük Göller Bölgesini, **Fransa;** Batı ve Kuzeybatı Afrikayı, Ekvator Bölgesini, **Almanya;** Togo, Kamerun ve Güneybatı Afrikayı, **İtalya;** Eritre, Somali ve Libyayı, **Belçika;** Kongoyu, **Portekiz;** Angola ve Mozambik'i, **İspanya** da Fas'ın bir kısmını aldı. Almanya elindeki toprakları Birinci Dünya Savaşından sonra kaybetti.

İkinci Dünya Savaşından sonra Afrikada bağımsızlık hareketleri başladı. İlk bağımsızlık hareketleri savaşta gücünü yitiren İngilterenin sömürgelerinde oldu. Bağımsızlık hareketlerinde başlangıcı Gana yaptı. İngiliz sömürgeleri birer birer bağımsızlıklarını ilan etmeye başladılar. Bunu Fransız sömürgeleri ile Belçika Kongosu takip etti. Bugün Afrikada sömürge ülke kalmamıştır denilebilir.

Afrikada; Sömürgeci ülkeler hammaddeleri kendi ülkelerine taşıyabilmek, kendi mallarını Afrikada satabilmek için zorunlu olarak yolları ve bazı altyapı tesisleri yaptılar. Bazı işlerinde kullanmak için yerli halktan kendi okullarında ve kendi kültürleriyle sınırlı da olsa bir aydınlar tabakası yarattılar. Bugün bağımsız devlet durumundaki Afrika ülkelerinin bir çoğunun yöneticileri bu kuşaktandır.

AFRİKA'NIN DOĞAL KAYNAKLARI VE KAPİTALİST SİSTEM İÇİN ÖNEMİ

Dünya karalarının beşte biri büyüklüğünde olan Afrikada Üçyüz Milyon civarında insan yaşar. Afrika gerek tarımsal üretimi gerekse sanayide kullanılan hammaddeler açısından zengin bir kıtadır.

Tarımsal Üretim;

Dünya	PAMUK	üretiminin	%	10'u
	KAHVE	üretiminin	%	25'i
	KAKAO	üretiminin	%	78'i
	ŞEKER KAMIŞI	üretiminin	%	18'i

Afrikada yapılmaktadır. Ayrıca bol miktarda Yer fıstığı, Üzüm, Zeytin, Palmiye Yağı, Hurma ve Mısır yetiştirilir.

Hammadde Kaynakları;

Afrika hammadde ve enerji kaynakları yönünden hayli zengindir. Birçok gelişmiş kapitalist ülke hammadde ihtiyaçlarının büyük bir kısmını Afrika'dan temin ederler.

Hammadde	Dünya üretimindeki payı
FOSFAT	% 36
ELMAS	% 98
ALTIN	% 77
ANTİMUAN	% 35
KROM	% 55
PLATİN	% 28
KOBALT	% 75
TABİ KAUÇUK	% 8

Ayrıca Uranyum, Demir, Manganez, Berilyum, Platin, Tantal gibi madenler Afrikada bol miktarda mevcuttur. Bu madenlerden Tantal, uzay çalışmalarında, Uranyum ve Berilyum Nükleer çalışmalarda vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Kobalt ve Antimuan maden sanayiinde kullanılır.

Yine dünya taşkömürü rezervinin yüzde ikisi Afrikadadır. Ağaç endüstrisinin en aranan kerestelerini ihtiva eden ormanlar dünyadaki ormanların yüzde yirmiyedisi kadardır.

Amerika Afrikadan ne alır

Amerika sanayide kullandığı;
Elmas ihtiyacının % 100'ünü
Uranyum ihtiyacının % 58'ini
Manganez ihtiyacının % 44'ünü
Antimuan ihtiyacının % 44'ünü
Platin ihtiyacının % 39'unu
Kobalt ihtiyacının % 36'sını
Berilyum ihtiyacının % 23'ünü
Kromit ihtiyacının % 21'ini Afrikadan temin eder.

Ayrıca Amerikanın Afrika ülkeleri ile olan yıllık ticareti de şöyledir;

İhracat (Sattığı)	30 Milyar Lira
İthalat (Aldığı)	38 Milyar Lira

Amerikanın Afrikadan aldığı malların yüzde yüzüne yakın kısmını ham maddeler teşkil eder. Tek başına dünyada üretilen hammadelerin yüzde otuzunu kullanan Amerika hammadde ihtiyacının yüzde kırkını Afrikadan temin eder.

Yine Güney Afrika Birliğindeki Otomobil Sanayii, Petrol Arıtma Tesisleri ve Maden çıkarma ve işleme sanayileri Amerikanın elindedir. Yukarıda söylediklerimizin sonucunda, Amerikanın hammadde açısından Afrikaya bağımlı olduğunu söyleyebiliriz.

KAPİTALİST SİSTEM BUNALIMA ÇARE ARIYOR

■ **Kapitalistler arasındaki çelişkileri yumşatmak, kapitalist sistemi bütünleştirmek.**

■ **Gelişmiş ve az gelişmiş kapitalist ülkeler arasındaki ilişkileri yeniden düzenlemek, az gelişmiş ülkeleri kapitalist sistemle kaynaştırmak.**

■ **Sosyalist sistemin gelişimini önlemek, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerini durdurmak.**

(İŞÇİ DAVASI'nın 26 Kasım 1975 tarihli 35. sayısından)

KİSSİNGER

Daha düne kadar Amerikanın Afrika politikasını aşağıdaki sözler yeterince açıklamaktadır:

«Portekiz, Afrikada yalnız Avrupa için değil, tüm batı için gerekli olan, toprak, hammadde ve üsler için çarpışmaktadır. Bu yüzden de desteklenmelidir. (Amerikan generali Lemnitzer)

Amerika Avrupalı devletler gibi açık sömürge yönetimleri kurmamıştır. Fakat kendi çıkarı için daha faydalı bir yol tutmuştur. Bağımsız devlet durumundaki ülkelerin ekonomilerini kontrol altına almıştır. Aynı zamanda Avrupalı devletlerin sömürgesi durumunda olan yerlerde de yatırımlarda bulunmuştur. Mesela Portekizin sömürgesi iken Angolanın ekonomisi Amerikan şirketlerinin elindeydi.

Dün Sömürgeci ülkeleri ve Beyaz azınlık yönetimlerini açıkça destekleyen Amerika bugün değişik şeyler söylemektedir. Afrikada çoğunluğun yönetiminden, ırk adaletinden bahsetmektedir. Dün Afrikada insanların açlıktan ölmelerine göz yumarken, bugün açlık sorununu çözmek için Milyarlarca dolar tutarındaki projelerden bahsetmektedir.

Emperyalist Amerikanın böylesine insancıl bir tavırla Afrikanın karşısına çıkmasının sebebi nedir. Bunun cevabını değişen dünya şartlarında aramak gerekir.

Birkere dünyada güçler dengesi değişmiştir. Dünya eski dünya değildir. İkinci dünya savaşından önce Sosyalizmi sadece Sovyetler Birliği temsil ediyordu. Ve güçlü bir devlet değildi. Oysa bugün bir sosyalist sistem kurulmuştur. Birçok noktada Kapitalist sisteme yetişmiş hatta geçmiştir. Afrika da eski Afrika değildir. Eski sömürgeler yerine bağımsız devletler kurulmuştur. Bu devletlerin bir çoğunda ilerici güçler iktidardadır. Sosyalist Sistem bu devletlerin bir çoğu tarafından sempati ile karşılanmaktadır.

Amerikanın iç politikası da değişmiştir. Savaş ekonomisi eleştirilmektedir. Başka devletlerin iç işlerine açık müdahaleler hoş karşılanmamaktadır. İşte bu nedenlerden dolayı Amerika Afrikada yeni bir politika gütmeye mecbur kalmıştır. Bu politikayı da Kissinger Afrika gezisi sırasında açıklamıştır.

KİSSİNGERİN AFRİKA GEZİSİ

Kissinger Afrika gezisine 23 Nisan 1976'da çıktı. Geziye çıkmadan önce senatoda konuştu. Afrika ülkelerinin kendi geleceklerini kendilerinin tayin etmesini, ırk adaletine saygı gösterilmesi gerektiğini, Rodezya ve Namibiada çoğunluğun iktidarının kurulması gerektiğini söyledi. Ve gider ayak Sovyetlerin Afrika Politikasını sorumsuzluk olarak niteledi.

Kissinger Afrika gezisine Kenyada başladı. Burada, Amerikanın Güney Afrikadaki milliyetçilere yardım etmeyeceğini söyledi. Kenyadan gezinin ikinci durağı olan Tanzanya'ya gelen Kissinger burada da benzer şeylerden bahsetti. Tanzanya başbakanı İbrahim Kadduma Kissingerin barışçı yoldan çoğunluğun iktidarına geçiş tezine karşılık, «Şiddetin özgürlük için tek çıkar yol olduğu yerde şiddet desteklenmelidir» dedi.

Programa göre gezinin üçüncü durağı olan Gana, Kissingeri kabul etmedi. Ülkede Amerikan aleyhtarı gösteriler sürüyordu Amerikan sözcüleri Gananın bu hareketini Sovyet kışkırtıcılığı olarak nitelediler.

Daha sonra Zambianın başkenti Lusakaya gelen Kissinger burada yeni Afrika politikasını açıkladı. Buna göre Amerika, beyaz azınlık yönetimlerine ekonomik ambargo uygulayacak, Beyaz azınlık yönetimine karşı çıkan Afrikalı ülkelere yardım edecek, Amerikan vatandaşlarının Rodezyaya gitmelerini engelleyecek. Buradan Zaireye geçen Kissinger Rodezyada taraflar arasında arabuluculuk teklif etti.

Gezinin son durağı Senegalde Afrikada açlık sorununa çare olmak üzere 7,5 Milyar Dolar tutarında bir program vaad etti. Buradaki görüşmeleri tamamlayan Kissinger gezinin başlangıcı olan Kenyanın başkenti Nairobiye döndü. Buradaki UNCTAD (Birleşmiş Milletler Kalkınma ve Ticaret Konferansı) toplantısına katıldı.

KİSSİNGER AFRİKADA NE YAPMAK İSTİYOR

KİSSİNGER, Afrikanın Kapitalist Sistem içinde kalmasını istiyor.

Kapitalist sistem Afrikayı gözden çıkaramaz. Kıtanın Kapitalist sistem için vazgeçilmez oluşu şu sebeplerdendir :

● Afrika hammadde ve enerji kaynakları yönünden hayli zengindir. Bu kaynakların Kapitalist Sistemin emrinde tutulması düşünülüyor.

● Afrikada kapitalist üretim ilişkileri geliştirildiği takdirde iyi bir pazar olabilir. Mamül madde ve silah satışları artabilir.

● Afrikada işgücü ucuzdur. Emek yoğun sanayiler Kapitalist ülkelerin teknolojitransferi ile kurulabilir. Bu Kapitalist ülkelerinde işine gelmektedir. Son Lima Konferansında şöyle bir karar alınmıştı. Azgelişmiş ülkelerin mamul mallar ticaretindeki payı yüzde yediden yüzde yirmibeşe çıkarılacaktır. UNCTAD konferansında bu mesele tekrar gündeme getirildi.

KİSSİNGER, Kapitalizmin Afrikada sarsılan prestijini kurtarmak istemektedir

Gerek eski dönemdeki sömürgecilik hareketleri gerekse Angola meselesinde Kapitalist ülkelerin tavrı Afrika ülkelerince tepki görmüştür. Kissingerin Afrikada bahsettiği konular sarsılan bu prestiji yeniden kurmak amacını da taşımaktadır.

KİSSİNGER, Sosyalizmin Afrikada gelişimini engellemek istemektedir.

Afrikada sosyalizmin gelişmesi Kapitalist Sistemi temel hammaddelerden mahrum bırakacaktır. Bu da Sosyalist Sistem karşısında yenilgilerini çabuklaştıracaktır. Sosyalist Sistemin dünya çapında gücünü artıracaktır.

KİSSİNGER, Afrikada beyazlar tarafından temsil edilen çıkarlarını kaybetmek istememektedir.

Bugün beyazların egemen olduğu Rodezya ve Namibia gibi ülkelerin ekonomisi Amerikalı şirketlerin elindedir. Amerikalıların beyaz azınlık yönetimlerinin fazla zarar görmeden çoğunluk iktidarına geçiş istemesi aynı ırktan olmalarından değildir. İlişkinin temeli sınıfsal çıkarlarının ortak oluşudur. Çünkü bu ülkelerdeki üretim araçlarının mülkiyeti beyazlarla Amerikan şirketlerine aittir.

Yorum

Bugün, Afrikanın dünyadaki yeri yeni bir özellik kazanmıştır. Dünyada detant (Barış içinde bir arada yaşama) şartları geçerliliğini korumaktadır. Güneydoğu Asyada emperyalizmin egemenliği sona ermiştir. Avrupada Helsinki konferansı toplanmıştır. Barış içinde birarada yaşama ilkesi kabul edilmiştir. Latin Amerikada emperyalizmin egemenliği sürmektedir. Buyüzden günümüzde, iki sistem arasındaki yarışma ve mücadelenin yeni alanı Afrikadır.

Kissingerin Afrika gezisine de bu açıdan bakmak gerekir. Kissingerin gezisi Kapitalist Sistemin toparlanması ve yeniden örgütlenmesi hareketinin bir parçasıdır. Dünyanın altı büyük kapitalist ülkesi 1975 Kasımında Paris'te toplanmışlardı. Amerikanın, Afrikadaki yeni politikası burada kararlaştırılan stratejiyi uygulamayı amaçlamaktdır.

Kapitalist Sistem azgelişmiş ülkelere ekonomik yardımlar yaparak, aralarındaki ilişkileri yeniden düzenlemek istemektedir. Böylece azgelişmiş ülkeleri, Kapitalist Sistem ile bütünleştirmeye çalışmaktadır.

Afrika hammadde kaynakları açısından zengindir. Kapitalist Sistem için bir pazar olabilir. Aynı zamanda yatırım alanı olarak da elverişlidir. Bu nedenlerle Afrikanın Kapitalist Sistem ile bütünleştirilmesine çalışılmaktadır. Bu yapıldığı takdirde Emperyalizm, Sosyalist Sistem ile olan mücadelesinde öne geçeceğini bilmektedir.

Kissinger Afrika gezisine bu amaçla çıkmıştır. Açıkladığı yeni politika da bu amaca yöneliktir. Afrika ülkelerinin sorunlarına yardımcı olur gibi davranmaktadır. Afrika ülkelerine ekonomik yardım teklifi yapmaktadır. Geziye çıkmadan önce ve gezisi sırasında sürekli Sosyalist ülkelerin Afrika politikalarına saldırmıştır. Kurdeğu ilişkilerle Sosyalist Sistemin Afrikada etkin olmasını önlemeye çalışmıştır. Gezisinin bitiminden sonra yaptığı açıklamada Kissinger şöyle söylemektedir;

«Bu kıtada Kübanın bir başka ülkeye daha asker gönderme olasılığını azalttık.»

Burada bahsettiği tek başına Küba değildir. Sosyalist sistemdir. Kissinger Sosyalist Sistemin Afrikadan ayağının kesilmesine çalışmaktadır. Sosyalist Sistemin Afrikadaki gücünü azaltmak için, buradaki beyazların yönetimine bile karşı çıkmaktadır. Bu konuda Sovyetlerin Pravdada yaptıkları yorumda;

«ABD için, Afrikada tek çıkar yol gerilla hareketlerini desteklemektir»

demeleri gerçeği aksettirmektedir. Amerika Angolada tüm desteğine rağmen Kapitalizmden yana güçlerin kaybetmesinden ürkmüştür. Bu yüzden de taktik değiştirmek zorunda kalmıştır.

Kısacası bugün Afrikada sürdürülen mücadele Kapitalist Sistem ile Sosyalist Sistem arasındadır. Kapitalist Sistem, Sosyalist Sistemin karşısına daha derli toplu ve güçlü çıkmak istemektedir.

Kapitalist Sistem Afrikada umduğunu tam anlamıyla bulamayacaktır. Elbette ki kendisiyle birlikte hareket edecek ülkeler olacaktır. Fakat son Angola örneği kimin ezilen sınıflardan yana olduğunu göstermiştir. Asıl olan söz değil iştir. Sosyalist Sistemin azgelişmiş ülkeler karşısındaki politikası ortadadır. Emperyalizm Sosyalist Sistem ile olan mücadelesinde yenilgiye uğramaktan kurtulamayacaktır.

işçi davası

İŞÇİ DAVASI

ALMANYA NOTLARI..

İŞÇİLER .... SENDİKALAR

RECEP KÜREKÇİ

Basın işçileri grev ve gösteri yaptı.

BATI ALMANYA'DA 80 BİN BASIN İŞÇİSİ GREV YAPTI

Batı Almanya (Özel) —

Basın işçileri greve başlayınca mayıs ayının ilk günlerinde Batı Almanya'da hiç gazete çıkmadı. Basın işçileri istedikleri ücret zammını alamadıkları için greve gittiler. Basın işçilerinin sendikası IG DRUK yüzde 9 ücret zammı istiyordu. Gazete patronları ise yüzde 5,5 zamma yanaşıyordu. Ve Batı Almanya gibi ülkelerde ücretler yüksek olduğu için yüzdelerdeki çok küçük artışlar bile büyük önem taşıyordu. Bu greve Almanyadaki bütün yerli ve yabancı basın işçileri katıldılar. Grevler ve gösteriler sırasında bütün işçiler ortak hareket ettiler. Grev başlamadan önce BİLD ZEİTUNG isimli bir gazete şirketi, gazetesini Hollanda ve Fransa'da çıkarmanın yollarını aradı. V.A.D. ZEİTUNG isimli bir gazete ise de işçiyi işten çıkarmaya kalktı. Sendika bu şirketi derhal mahkemeye verdi. Grevin beşinci gününde gazete patronları işçi sendikası ile görüşmelere yeniden başladılar. Batı Almanya'da basın işçilerinin grevi, birleşen işçilerin gücünü bir kere daha ortaya koydu.

BATI ALMANYA'DA ÇİMENTO İŞÇİLERİ PATRONU DİZE GETİRDİ

Almanya'nın ERVİTTES şehrindeki SEİBEL Çimento Fabrikasında çalışan işçiler ücret zammı istekleri kabul edilmeyince 10 Mart günü greve başladılar. İşçilerin grevine SEİBEL patronu lokavtla karşılık verdi. İşyerlerini kapattı ve işçilerin çoğunu işten çıkarmaya kalkıştı. Bunun üzerine IG CHEMİE Sendikası patronu mahkemeye verdi. 14 Nisan günü yapılan mahkeme işçileri haklı buldu. Ancak bundan sonra patron işçilerle anlaşmaya razı oldu. 16 Nisan günü sendika ile patron arasında bir anlaşma imzalandı. Anlaşmaya göre patron bütün attığı işçileri yeniden işe alacak. Eski işçi temsilcileri görevine devam edecek. Ve SEİBEL çimento fabrikası 1 Haziran günü yeniden çalışmaya başlayacak. Çimento işçileri «Mahkeme bitti ama, mücadelemiz devam edecek» diyorlar.

CAM İŞÇİLERİ HAKLARINI İSTİYOR

Gebze (İşçi Davası) — Çayırova Cam Sanayii Gebze'de kurulu bir işyeridir. Fabrikanın sahibi İş Bankasıdır. Bu işyerinde yetkili sendika Hürcam-İş Sendikasıdır.

Hürcam-İş Sendikası, bu işyerinde 5 aydır toplu sözleşme görüşmelerini sürdürmektedir. Ancak işveren katı bir tutum içindedir. Bu yüzden toplu sözleşme görüşmeleri bir neticeye bağlanamamaktadır.

Hürcam-İş Sendikası yöneticileri, toplu sözleşme görüşmelerinde kararlılıklarını sürdürmüşlerdir. Sendika yöneticileri güçlerini işçilerden almaktadırlar. Çünkü, sendika yöneticileri, toplu sözleşme görüşmelerinden önce işçilerle sohbet toplantısı düzenlemişlerdir. Ve bu toplantıda Toplu sözleşme taslağı işçilere açıklanmış ve üzerinde tartışılmıştır. (Bak. İşçi Davası. Sayı : 52) Neticede sendika yöneticileri ve işçiler ortak bir toplu sözleşme taslağı hazırlamışlardır.

Gazetemiz muhabiri, Hürcam-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Ahmet Topaloğlu ile, Çayırova Cam Sanayiinde çalışan işçilerin çeşitli sorunlarını ve toplu sözleşme görüşmelerinin uzamasının nedenlerini görüşmüştür. Ahmet Topaloğlu gazetemiz muhabirine şu bilgileri vermiştir :

«Çayırova Cam Fabrikasında 1500 işçi çalışmaktadır. Ortalama saat ücreti 10 liradır. İşçilerin büyük çoğunluğu evli ve birkaç çocuk sahibidir. Ödenen ücret hayat şartlarının çok altındadır. İşveren işçilerin kararlı tavrı karşısında bir seri tahrik ve baskılar uygulamaya başlamıştır. İşveren sendikanın tüm tekliflerine karşı uzlaşmaz bir tavır içindedir. Daha parasal konulara gelinmediği halde durum uzlaştırma kuruluna intikal etmiştir.

Sözleşme görüşmelerinin uzaması işçiler arasında huzursuzluğa yol açmıştır. İşveren bu huzursuzluğu arttırmak için 9 makinadan 6 sını durdurmuştur. Daha sonra da 3 makinayı durdurmuştur. Böylelikle işçilerin ve sendika yöneticilerinin kararlı tavrının değişeceğini ümit etmektedir.

HÜRCAM-İŞ Sendikası Gebze Şubesi Başkanı AHMET TOPALOĞLU..

Bütün bu tahrikler işçilerin kararlı tavrı üzerinde olumsuz bir etki yaratmamıştır. Bunun üzerine işveren kendi yarattığı huzursuzluğu bahane ederek «... böyle devam ederse bazı arkadaşların iş akitlerini üzülerek feshedeceğim....» biçiminde bir bildiri yayınlamıştır. İşçiler bu bildirileri yırtmışlardır. Bunun üzerine işveren ikinci bir bildiri yayınlayarak 35 işçiyi işten attığını, 20 işçiye ise 3 er gün işten uzaklaştırma cezası verdiğini söylemiştir. İşçiler böyle bir girişimi lanetlemişlerdir.

İşyerinde imalatı durduran işveren, işçilerin işi durdurduğunu ve zarar ettiğini söyleyerek 500 işçiden 3 - 4 yevmiye kesmiştir. Böylece Çayırova işçisinin örgütlü gücünü ve mücadelesini parçalayacağını ummaktadır. Çayırova işçileri 35 arkadaşları tekrar fabrikaya alınmadıkça, işveren 5 - 10 milyon lira verse bile kararlı ve tutarlı tavırlarını terketmeyeceklerdir.

İşverenin güçlü olması, Çayırova işçisinin daha da birbirine sarılmış, örgütlü ve kararlı mücadelesini gerektirir. İşçi sınıfının bu güçlü mücadelesi karşısında patronların sonuna kadar dik durabilecekleri düşünülemez.

Her geçen gün işçi sınıfının mücadelesi biraz daha yükselmektedir. Buna karşılık patronların ve onların siyasi iktidarının direnci küçülmekte ve küçüldükçe hırçınlaşmaktadır.»

İŞÇİLER VE İŞÇİ DAVASI

Gazetemizin geçen haftaki 59. cu sayısı maden işçileri arasında geniş alaka gördü. «RÜŞVETÇİ DOKTORLAR» haberini maden işçileri dikkatle okudular ve satıcı arkadaşımıza görüşlerini açıkladılar:

■ EKİ (Ereğli Kömürleri İşletmesi) Karadon bölgesinde bir işçi doktorların resimlerini gösterip şöyle dedi : «Yaa... Beşyüz lira haraç istemeye benziyor mu?»

■ Bir işçi tutuklanan doktoru işaret ederek şöyle dedi : «Oh olmuş. Yediği paralar burnundan gelir inşallah...»

■ Zonguldak Sigorta Hastanesinde yatan bir işçi şöyle dedi : «Kardeşim, siz bunları yazıyorsunuz. İyi yapıyorsunuz. Ama bu doktorların arkadaşları bize hastanede doğru dürüst bakmıyor. Bunları da yazın. Doktorlar hem bizim paramızla geçiniyor. Hem de bize bakmıyor.» O sırada yine hastanede yatan bir işçi de ekledi : «Yazın kardeşim yazın. Buradaki rezilliği yazın. Burada bize kimse bakmıyor.»

■ Gazetemizde resmi çıkan doktorlardan Filiz Tunay satıcı arkadaşımıza şöyle dedi : «Böyle avaz avaz bağırmak ayıptır. Utanmıyor musun böyle bağırmaya?». Hakkında rüşvet soruşturması açılan doktora oradaki vatandaşlar gereken cevabı yapıştırdı : «Rüşvet almak ayıp, olmuyor da, bağırmak mı ayıp oluyor?»

■ Filyos'ta işçiler satıcı arkadaşlarımızı kahvede yanlarına çağırdılar. «Hele oturun bir çayımızı için... Siz bizim için çırpınıyorsunuz.» Trenle dönerken gazete satışına engel olmak isteyenler çıktı. Ancak aynı trende olan bir gurup vatandaş bunlara karşı koydular.

Kapatılan Zonguldak Üzülmez Kok Fabrikası

KOK FABRİKASI KAPATILDI

Ereğli Kömürleri İşletmesi (E.K.İ.) Kok Fabrikası kapatıldı. 1934 yılında kurulan kok fabrikası, maden kömüründen kok üretiyordu. Fabrikada 180 işçi, teknik eleman ve personel çalışıyordu.

Alınan kapatma kararına gerekçe olarak fabrikanın tamirine harcanacak paranın fazla tuttuğu, Demir-Çelik Fabrikalarının koklaşma niteliği olan kömüre ihtiyacının arttığı öne sürüldü.

Fabrikanın 20 fırınından ancak 7'si çalışmaktaydı. Arızalar da tam anlamıyla tamir edilmemişti. Bu yüzden işçiler yüksek derecede sıcaklık karşısında yanar halde kömürleri fırından çıkarmaya çalışıyordu.

Şimdi burada çalışan işçiler ve personel E.K.İ.'nin başka işyerlerine aktarılıyor. İşçiler, eski işlerine uygun ve Zonguldak merkezinde iş verilmesini istiyor.

GAZETENE SAHİP OL

İŞÇİ DAVASI: İşçilerin haftalık ekonomi ve politika gazetesi. Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu müdür: Şengül Karademir / Yönetim yeri: Nizam cad. Birlik iş hanı, kat: 3, No: 311 - ZONGULDAK. / Yazışma adresi: P.K. 68 - Zonguldak / Tel: 3886 / İstanbul bürosu: Alemdar mah. Çatalçeşme sok. Atalay iş hanı, No: 27, Cağaloğlu - İSTANBUL / Abone: altı aylık 25 Tl. yıllık: 50 Tl. / Yabancı ülkeler için abone ücreti üç katıdır / Dizgi : BAŞARAN Matbaası / Baskı : UFUK Matbaası / Telefon : 26 43 09 - Cağaloğlu - İst.

Sarı sendikacılar Özbartın grevini kırdılar

İşçi Davası (Bartın) —

Zonguldak Bartın'daki ÖZBARTIN Kereste Fabrikası işçilerinin grevi sona erdi. Fabrika sahipleri ile AĞAÇ-İŞ Sendikası yöneticileri Ankara'da anlaşarak greve son verdiler.

ÖZBARTIN işçileri 5 Mayıs günü hep beraber greve başlamıştı. Grev 10 gün sürdü. Grev boyunca işçiler kararlı bir mücadele verdi. Sendika yöneticileri işçilere danışmadan grevi kırdılar. Bartın'daki sendika şubesinde hiç bir üyenin fikrini sormadılar. Ne şube başkanına, ne işyeri temsilcisine, ne de grev komitesine haber verdiler. Patronlar ve TÜRK-İŞ'e bağlı sarı sendikacılar kafa kafaya verip işçiler üzerinde karar aldılar.

AĞAÇ-İŞ Sendikası genel merkez yöneticileri çok düşük bir sözleşme imzaladılar. İşçilerin isteklerini dikkate almadılar. İşçiler iki yıl için 40 lira ücret istiyordu. Sözleşme işçilere birinci yıl için sadece 25 bin lira sağladı. İşçiler çocuk başına 50 lira zam istiyordu. Sözleşmede 10 lira çocuk parası alındı. İşçiler yılda iki maaş ikramiye istiyordu. Sözleşmede bir maaşın bile altında ikramiye alındı. İşçilerin ücreti zaten düşüktü. Daha önce hepsi 40 liralık asgari ücret üzerinden çalışıyordu. Böyle bir işyerinde böyle bir sözleşmeye ancak işçi düşmanları imza atabilirdi.

ÖZBARTIN işçileri bu grev sırasında işçiden yana olanları ve olmayanları yakından tanıma imkanını buldular. İşçiler 15 Mayıs sabahı istemeye istemeye tekrar işbaşı yaptılar.

ÖZBARTIN işçileri grev çadırı önünde

Gazetemiz İŞÇİ DAVASI, ÖZBARTIN işçilerinin grevini yakından izledi. ÖZBARTIN işçilerinin haklı isteklerini duyurmaya çalıştı.

Bu işçi eyleminde gözümüze çarpan noktalar şunlar oldu :

■ ÖZBARTIN işçileri grev boyunca disiplinli hareket etti. Bütün işçiler greve sonuna kadar katıldı.

■ TÜRK-İŞ'e bağlı AĞAÇ-İŞ Sendikası Genel Merkez yöneticileri çok sorumsuz davrandılar. Grev öncesinde ciddi bir hazırlık yapılmadığı meydandaydı. Sadece grev başlarken merkezden birisi göründü ve kayboldu. Grev sürerken de sendikacılar ortada yoktu. Grevin bütün yükünü işçiler taşıdı.

■ Fabrika sahipleri grev başlayınca soluğu Ankara'da aldılar. Sendika genel merkez yöneticilerini «görmeye» gittiler. Patronlar sendikacılarla pazarlığa oturdular ve anlaştılar. Sendikacılar işçilere danışmadan greve son verdiler. Böylece AĞAÇ-İŞ yöneticileri patronların işçiler içindeki maşası olduklarını gösterdiler.

■ Bartın ve Zonguldak'taki ilerici ve demokratik kuruluşlar grevci işçileri yalnız bıraktılar. Grevcilerin yanına koşanlar sadece DİSK'e bağlı MAB-İŞ Sendikasının üyesi MTA işçileri oldular. MTA işçileri canla başla grevci arkadaşlarını desteklediler. MTA işçileri hem örnek bir işçi dayanışması gösterdiler. Hem de ayrı sendikalarda bulunan işçilerin ortak eylem koyabileceğini gösterdiler.

■ ÖZBARTIN işçilerinin daha önce bir grev tecrübesi yoktu. İşçiler buna rağmen grevi başarıyla yürüttüler. Ve bu eylemden kazançlı çıktılar. İşçiler bazı yeni ekonomik haklar kazandılar. Çok düşük ücretlerini nispeten yükselttiler. Ama en önemlisi işçiler «bilinç» kazandılar. İşçiler grev eylemi içinde ne kadar güçlü olduklarını gördüler. Bu durumu grevden sonra işçiler şöyle ifade ediyordu : «GREVDEN ÖNCE PATRONLAR YÜZÜMÜZE BİLE BAKMAZDI. BİZİ ADAM YERİNE KOMAZLARDI. AMA GREV YAPINCA BİZİM EMEĞİMİZİN KIYMETİ ORTAYA ÇIKTI.»